

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 cèntaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 23, botiga
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cien
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LA CATÁSTROFE DE VIENA.—8 DE DESEMBRE DE 1881.

ASPECTE EXTERIOR DEL TEATRO RING DURANT L' INCENDI.

Los bombers desembrassan l' escala de una galeria.

Lo pati de la policia á dos quarts de dotze de la nit.

Salvament de alguns espectadors, per medi de telas.

LO DIPUTAT EN VAGA.

No cal que diguin, que l'home que ha fet totes las barbaritats del mon per poguer ser diputat, y 's troba ab que al cap de dos ó tres mesos, quan tot just ha tingut temps de pendre assiento al Congrés y mirarse 'ls dibuixos del sostre y las pinturas de las parets, ja l'hi clavan la porta pe 'ls nassos y l'envian per unas quantas senmanas á passeig, es precis que tinga molta calma si no 's vol ferir de plé á plé.

Aquestas reflexions se feya don Ximplici—diguémlhi don Ximplici, qu' es un nom expressiu,—tot pujant lo caminet que conduheix de la estació del carril al seu poble.

—Apuradament, anyadia, es impossible qu' en aquest país se puga fer res de bó. Vès jo si 'n tenia de bons propòsits y projectes trascendentals; pero si, aréu á proposar res... En méns temps del que 's necessita per ficarse la ma á la butxaca, treure 'l projecte de la cartera y donarlo á la mesa, han discutit una pila de cosas, han aprobat los presupuestos y han suspés las sessions. Aixó no es arribá y moldre; aixó es arribá y tocá 'l dos desseguida.

Tot dihent aixó, lo nostre héroe trepitjava ja lo portal de casa seva; lo portal que va traspasar per anar á Madrid tot carregat d' ilusions; lo portal que l' havia de veure regressar triufant y 'l veyá tornar trist, arripit y ab la qua entre camas.

Estupefacció de la criada, sorpresa del gos, y desconsol de la neboda.

—Deu t' guard, Marieta, dóna 'm dinary no diguis á ningú que jo he arribat.

—¡Borrango! Y aixó, oncle, ¿qué passa que torna tant prompte y tant motxo? ¿Qué ja no es diputat?

—Si, dóna, si. ¿Qué hi entens tú en aixó? He vingut perque... ara están emblanquinant lo Congrés.

—¡Ah! Ja ho entench Y quan estiga llest y aixut, se 'n entornará no es veritat?

—Si, dona. Fes lo que t' he dit, y sobre tot no parlis á ningú de la mèva arribada.

Y mentres la bona neboda surt adelarada pera disposarli 'l dinar, don Ximplici murmura passejantse per la sala:

—Es precis que no se 'n enteri ningú, perque d' altre modo no 'm deixarian ni á sol ni á sombra. Així estaré ben quiet.

Naturalment, havent encarregat lo silenci á la pobra Marieta, al cap de mitj quart tota la població sabia que 'l diputat pe 'l districte, l' honorable don Ximplici acabava de arribar de Madrid més aixirit que un pèsol.

Ignocentment instalat davant de la taula, devorava ab notable apètit, los plats que la neboda l' hi anava portant, quan de sobte ressona un campanillasso, y al moment se presenta un grupo de respectuosos pajesos.

—¡Hola, don Ximplici! ¿Qué tal, don Ximplici? ¿Cóm va don Ximplici?

A tot aixó 'l diputat tremolava com la fulla al arbre, y dirigia algunas miradas amenassadoras á la Marieta que 's passejava fent lo distret.

—Ja ho veyéu; aquí he tornat bo y sa. Los ayres de Madrid son molt saludables.

—Si, ja ho creyém; pero nosaltres veniam per veure com está alló del pont.

—¡Oh! Fills, ja veuréu; aixó es una cosa entretinguda.

—¡Com vosté va dirnos que aixís que arribés á Madrid ja treballaria per aixó!

—Si, bé; pero per ara no he pogut ferho. Com qu' estém á punt de fer caure 'l ministeri... ¿m' entenéu? Es precis que... Ja veuréu; tornéu aquesta tarde y anirém junts á la riera á veure que hi falta.

La comitiva toca retirada després de mil cortesias, topant, al ser á la porta, ab un' altra comissió que també va á veure al diputat.

—Hola don... etc., etc.

—Bé ja ho veyéu, etc., etc.

—Y alló de la carretera, ¿cóm ho t'és?

—¿La carretera? ¡Ah, sí! Ja sé á quin ministre tinch de dirho. Aquesta tarde ho enrahonaré ab tota calma.

Altre vegada 'ls acataments de rubrica y la comissió desfila.

Passan cinch minuts, y una nova comissió invadeix lo menjador.

—Tenim l' honor de saludar á don Ximplici.

—¡Gracias, queridos!

—L' assumpto de la mina d' aygua, ¿marxa, marxa?

—La veritat... no hi caych.

—Si home; aquella aygua que va prometre que 'ns faria venir.

—¡Ah! Es veritat. Portéume altra vegada la nota, perque ab lo traspals de Madrid crech que l' he perduda.

—Aquesta tarde l' hi portaré. Servidors de vosté, als pès de vosté...

nar ó d' empassarse quatre caixaladas escoltant los discursets de deu ó dotze comissions.

Al acabar l' últim plat y al rebre l' últim saludo, lo pobre home 's respatlava precipitadament y cridava á la seva neboda.

—Marieta; arrégla la maleta immediatament: dintre d' un quart marxo altra vegada cap á Barcelona.

Y mentres la esporuguida neboda cumplia l' ordre de don Ximplici, lo pobre diputat encenia un cigarro tot dihent á mitja veu:

—Vaya una colla de plagas. Ni méns pensava ab ells, ni me 'n recordava de que 'ls hagués promés res d' aixó ¡Quin modo de fastidiar al próxim y de demanar sense miraments! ¡Qualsevol se pensaria que 'm van fer diputat de franch! Nada; cap avall, y si tenen mal de-caps que se 'ls passin.

FANTÁSTICH.

han creat unas plassas de liquidadors de l' Hisenda, y 'ls advocats s' hi tiran com á lleons.

A Madrid n' hi ha 122 que 's disputan la plassa.

¡Cent vintidos advocats! Franca-

ment no es pas molt, considerant que

á Espanya n' hi ha vuitanta mil.

¡Ditxosa terra la nostra ahont tothom es advocat, metje, notari, y ningú treballador!

Per aixó aquí á Espanya tots nos hi fém més sabis que richs.

A Figueras, avants de las eleccions van treure's del davant als regidors republicans, para mayor comodidad dels prestidigitadors encarregats de fabricar l' acta del Sr. Enrich.

Però com que 'ls regidors republicans no havian comès cap delicta, lo Consell d' Estat y 'l ministre de la Governació van reconeixé que tenian dret de tornar al seu puesto y ells, en us de aquest dret, van tornarhi.

—¡Ministres á mi? vá dir l' alcalde D. Bassilio. Y sense encomanarse á Deu ni al dimoni, volia treure's del saló de sessions, y al veure que no n' hi havia de fets, vá portarlos á la presó.

Aixís m' agradan los arcaldes: que sigan del morro fort.

Vaya ab D. Bassilio! Ni 'l del Barbero de Sevilla.

Però darrera del arcaldé 'l jutje.

Y 'l jutje de Figueras vá posar en llibertat als regidors presos.

Y are aquí 'm tenen esperant á veure què farà 'l tal D. Bassilio. Si será capás d' enviar al jutje á presirir!

Avuy doném lámina del incendi de Viena. La haviam promesa, y nosaltres no 'ns apartém de aquella máxima: «A sants y á minyons, no 'ls promets que no 'ls dons.»

La inauguració del carril de Vilanova ha sigut causa de que retardéssim la seva publicació. En cambi, sense reparar en gastos, publiqué conforme veurán, ilustració extraordinaria, es dir, lámina y caricatura.

Coincidencias:

Lo jefe del partit demócrata dinástich, ó sigui 'l Sr. Moret, ha acompanyat al rey fins á Lisboa.

A l' any 1873 va acompanyar al rey D. Amadeo fins á Lisboa, lo jefe del partit demócrata dinástich de llavoras, ó siga, en Ruiz Zorrilla.

Y després encara dirán que 'ls demòcratas dinástichs no serveixen pera alguna cosa!

Los libre-cambistas de Madrid, no cambian per res.

Diumenje van reunir-se al teatro de Apolo: un teatro en lo qual quiebran totes las empresas que s' hi fican, també quebrará ells.

En Figuerola va rompre la marxa declarant una cosa que convé saberla. En Figuerola declará que no 's deixaria parlar á cap proteccionista.

Y assegurats aixís ó siga lligats los proteccionistas de paus y mans, verén venir los demás oradors escupint á la cara, dels que no tenian llibertat de tornar's hi.

Un d' ells parlá de las refineries del petróleo, y un altre va dir un xiste. Va dir qu' era precis untar los proteccionistas ab aquets líquit y calals' hi foch acabant aixís ab lo petróleo y ab la protecció.

¿Eh que son graciosos?

Per salvar la riquesa de nostre país no hi ha res com pronunciar discursos d' aquesta calanya.

Vingan disbarats y fora, que com á bons proteccionistas, y baix una pila de conceptes nos alegrarém moltisim de que 'ls libre-cambistas tendeixin á protegir siquiera una cosa.

Los manicomis nacionals.

Diu un periódich de Madrid que á un cert diputat los seus electors' hi han fet l' encárrech de contractar á una quadrilla de toreros.

Vostés se n' estranyarán; pero bèn mirat aixó es molt natural.

Hi ha diputats que no serveixen per res més.

¡Viva 'l rumbo!
D. Isabel II ha regalat dos magnífichs jarrons á n' en Cánovas.

Un conservador cessant:—¡Ay si me 'ls hagués regalat á mil! ¿May dirian que hauria fet? Hauria dit al criat. «Desde l' estació 'is dus á la caixa d' empenyos y 'm portas la papeleta.»

Un altre regalo: la mateixa senyora ha regalat un barómetro aneroide al general Pavia, ab un escut de plata y la següent dedicatoria:

«El tiempo puede cambiar: mi gratitud no.»

Respecte á la segona part no hi tinch res que dir; are en quant á la primera:—Lo temps canviarà. ¡Vaya si canviarà!

¿Vostés ja saben qu' es una hiena?

Es un animal asquerós per la seva forma y pèls seus instints. La hiena viu desenterrant cadàvers y profanantlos.

Nosaltres, donchs, no podém méns que recomenar á Miss Aissa ó á Mr. Bidel una nova varietat de l' especie: la hiena espanyola, vulgo carli, que per lo regular té la cova pèls forats de las iglesias.

Cada any se celebra á Madrid l' aniversari de la mort del general Prim; y ja se sab: cada any las hienas de la premsa carlista fan de las sevas.

¡Ah! No l' hi perdonan aquell brillo ab que 'ls tractava. Ja saben ells que sent viu no se l' hi haurian pogut acostar ni de mil metros; lo veuben mort y s' hi atreveixen.

Escoltin: es lo famos *Correo catalan* qui escriu aquestas ratllas: á propòsit del assassinat del general!

«Los catòlics nos inclinarem aquell dia devant de la Providencia que 's val de camins tant ignorats y fá instruments dels seus desiguís als mateixos que l' aborreixen.»

¡Preciosa confessió!

Segons lo *Correo*, la Providencia no vá tirar los tiros; pero vá comprar los trabuchs, la pólvora y las balas.

¡Quina blasfemia... y sobre tot quina frescura!

Han rebut notificació de la sentència absolutoria, 'ls obrers Joan Nuet, Joseph Pamias, Manel Bochons, Joan Barrera, Francisco Arola y Anton Difust, que haviau sigut presos á la matinada de 28 de Jener de 1880, per las autoritats de 'n Cánovas, pèl delicta d' estar associats.

Molt celebrém que 'ls tribunals hajan fet justicia á l' honrada classe obrera.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—L' arcaldé del Hospitalet mereix un e'ogi y l' hi tributém de tot bon cor. Animat del desitj de que en aquella població no hi haja burros, no permet que la quixalla á l' hora de estudi vaji pèl carrer, posant una multa als pares dels que 's trobin en aquest cas. Si tots los arcaldes fessen lo mateix, Espanya en poch's anys cambiaria de dalt á baix.

L' arcaldé de Vich ha manat que á dos quarts de onze del vespre tothom siga á retiro ¡Vaja que hi ha arcaldé des 's creuen que de tot poden ferne carn de llangonissa, fins de la llibertat individual.

Seria de desitjar que l' Sr. rector de Cornellá fos més amable ab lo públich, sobre tot ab los que van á consultarli assumptos d' interés com la pretenció justa de una familia que volfa veure un testament que obra á la rectoria. La caritat cristiana no autorisa per tirar á ningú la porta pèls nassos. L' atendre al públich es un deber més gran, que la broma de formar un coro per cantá en llatí, com lo que té format lo rector de Cornellá.

LOS PARES DE LA FUSIÓN.

(SAINETE SEMI-TRÁGICH)

(Lo despaig del President del ministeri: es de nit. En Sagasta, tot lluhit, entra cantant y rihent)

—¡Viva elmundo y su fandango; viva mil años tambien la fusion, esa sartén que yo tengo por el mango!

Endavant; aixó va al pel: tots están callats, tots creuen; la gent paga, las Còrts jeuen; ¡quina vida!... estich al cel. Al últim he conseguit

REVISTA DE LA LINGÜÍSTICA

fè marxá 'l carro endavant.
Vaja, vaja, no 'm dirán:
¡Que l' hi fassa mal profit!
¡Si me 'n han fet de diabluras
aquesta gent benehida!
Jo semblava aquí la dida
aconsoiant las criaturas.
L' un fá 'l böt se 'm subleva,
l' altre preta ser ministre,
l' altre posa l'ians en ristre
perque vol alguna breva.
Es dir que, seguint aixís,
si 'ls crech, se 'm posan las botas.
¡Quins polítichs, quins patriotas,
quina gent y quin país!
Ja vaig fer bé: fora gresca.
¿Cridéu? Donchs tancá 'l Congrés
y ¡als! tots los baladrés
á rondá, á pendre la fresca.
Are al ménos soch á casa,
y no 'm están xeringant:
menjo, bech y menfres tant
ningú m' empeta la basa.
Si are jo 'm pogués desfé
d' aquest díxós general...
¡Libre; senyó universal!
¿Qué 'm faltaria á mí? Re.
No comprench perque la sort
á tal fantasma m' uneix.
¡Oh! Y qu' éll ¡ca! no dimiteix
fins un mes després de mort.
—Pam, pam pam! ¿Se pot entrar?
—¡Macatxo! Aquesta veuheta
es la d' éll ¡Bona r' hém fet!
Ja 'm déu vení á marejar...
—Buenas—¡Hola! ¿Cóm va aixó?
—Vosté per qui, general?
—Sí ¿qué 'l molesto?—No tal...
(¡Si ho sapiguessis minyó!)
—Ja veurá: jo hi sentí dí
que vosté, tot fent lo manso,
está buscant un romanço
pera despendre's de mí.
—Boi ¿y are? ¿quí l' ha enganyat?
¿cóm vol que jo...—Jo no ho vull;
pero m' han fet obrir l' uil,
y haig de saber la vritat.
—Dormi tranquil, jo l' hi mano,
estimat Campos.—Bé, bé;
de dormi tranquil ja 'n sé;
no es aixó lo que demano.
—(¡Cóm s' avispa 'l bon senyó!)
Y donchs ¿qué?—Ab formalitat,
sapiguer si al sèu costat
hi puch estar segú ó no.
—¡Segú segú! Aixó, ab franquesa,
es molt difícil de dir.
¿Qui sab lo que pot succehir?
—Pot vení un' altra sorpresa.
—¿Cóm s' enten?—La que 'm vá fer
en Cánovas fa alguns anys,
quan ab enredos estranys
va plantarme á mí al carrer.
—¡Oh, no! L' qu' es aquella broma
no la faig ni á un enemich.
—¿De veras?—Tal com l' hi dich.
—(No sè si 'l crega á aquest home.)
—Si acás lo temps ho portés
l' hi diria: aquí 'm fá nosa.
—Molt bé, no vull altra cosa;
n' hi ha prou ab aixó y res més.
M' estimo més un avis
que no pas una trahició.
—Ja ho veurá, no tingui pò.
—Está bé; quedém aixís.
Si convé...—Diré 'l que passa.
—Y després...—Vosté ho sabrá.
—Y després...—S' hi pensarà.
—Y després...—Deixa la plassa.
—Res més: veig que 'ns enteném.
—Sí, home; amichs fins á la mort.
—Pero si acás me fá un tort,
llavoras... ja 'n parlarém.—
(Se donan un sech ¡adiós!
y una abressada vio' enta:
l' home del tapé s' assenta
y 'l general toca 'l dos.
Aquell riu tot roig de gallas,
aquest rem: la un mata-siete...
Y aquí dá fin el sainete;
perdonad sus muchas ¡altas)

C. GUMÁ.

Los republicans francesos han guanyat las eleccions de senadors. ¡Nova victòria y ab ella un nou motiu d' alegría per tots los amants del bon ordre y la libertat republicana.
Hi havia á la màquina del govern una roda vella y rovellada: l' ultima roda de la reacció, que al funcionar feya donar sotrachs á tota la màquina. La roda ha caigut per ella mateixa y l' hi han posada nova.
Y ara veurán vostés quina marxa més fina, més suau y quina manera de fer feyna.

En Martínez Campos s' ha encarregat de la presiden-

cia del govern, interinament, ó siga durant l' ausencia d' en Sagasta.

Si necessitan alguna cosa, no vajan pas á Madrid. Si truquesin á la presidencia s'otia en Martínez Campos, ab la brusa y gorreta de quattel, y á tall de assistent diria:
—El amo.... no está.

Desde que 'l govern alemany fá l' uillet al Papa, resulta que l' emperador Guillermo 's va tornant absolutista.

En aquest sentit ha fet ja varias declaracions, que han provocat gran agitació en tot lo país.

¡A veure que succehirá! Potser al últim haurá de ser lo Papa qui protegeixi al Emperador.

Sempre 'm recordaré d' aquells dos coixos: á l' un l' hi faltava la cama dreta; al altre la cama esquerra, y anavan pel mon de brasset.

Aixis entre tots dos reunian dugas camas. Fins que un senyor, compadecut d' aquella desgracia, 'ls ofereix una limosna y al estirar tots dos la ma per disputarla, perdut l' apoyo que l' un prestava al altre, s' en van de trómpis.

¿Y si cauhen?
No s' hi amohinin. Las nacions viuen sempre, y després de tot los alemanys no son pas tant joves. Jo crech que ja tenen l' edat per portar la clau de l' escaleta á la butxaca.

Recullit passant pel carrer de las Carretas: ¿Qué no ho sab Sra. Tuyas? Diuhen que tractan de fer un cementiri nou, molt gran.

—Ja ho he sentit á dir, y fins m' han assegurat que al que l' estreni li donaran cent duros.
—¡Ay Senyor! Ja veurá com aquests cent duros tocarán á un que no l' hi faran cap falta.

Lo dia dels Reys ve haberhi un gran téch á la Presidencia del Consell de ministros.

Los diputats descontentos fins van alegrarse. ¿Qui no s' alegra davant de una gorra com aquella? ¡Ah! Jo crech que un dia son capassos de menjarse al país.

Oh y que ja comensa á estar cuit!

Y va de quento:
«Un lladre andalús que s' havia retirat á la vida privada, va oferirse á protegir á un inglés pera pasar la famosa Sierra-Morena.

—No habrá cuidado de que naide se meta con V. yendo á mi vera, diuhen que va dirli.

Y efectivament, en lo punt més desert de un cami s' presenta una partida que roba als viatjers tot lo que duyan á sobre, deixantlos lligats á dos arbres.

L' inglés exclamantse:—¿Eh oste no decir mí que no haber cuidado de ladrones?

Resposta del andalús:—Calle Vd. hombre; estoy avergonzao, pero ¡ciéame Vd. ni estos son ladrones. ni esos son naa. Esos son cuatro perdios que nadie les conocele!

Aplicació: l' inglés es un general: lo guía un ministre constitucional ¿y 'ls cuatro perdios? Qui volen que siguin? Los descontentos.

Continúan las inteligencias entre en Bismarck y 'l Papa.

Un catòlich de bona fé deya:
—Si jo fos del Papa, per lográ 'l carinyo verdader de 'n Bismarck... me faria protestant.

Estadística curiosa:
La reyna de Inglaterra escriu una obra literaria: lo rey de Suecia, dramas; lo de Baviera llibres de viatjes; l' emperador del Brasil llibres sobre assumptos científichs; lo de Portugal, traduheix á Shakspeare. lo de las islas Sandwich, escriu folletins, y 'l de Austria descriu las pintorescas riberas del Danubi.

Ja 's véu que 'ls reys avuy en dia no tenen res més que fer. ¡Qui sab! Potsé aviat hi haurá en aquells paisos huelga forsoza per falta de pedidos.

Are per are fan la competencia als pobres escriptors.

Jo 'ls ofereixo las columnas de la Campana de Gracia. ¿No hi ha cap rey que las accepti?

En l' inteligencia, que mentres éll escriurá jo 'm cuydaré de aguantar lo cetro y la corona.

Aixó sí, encare éll no hauria escrit tres ratllas, que ja hauria renunciat y la república quedaria proclamada.

La febre bursátil, pintada pèl Diari:
Lo número de societats creadas durant l' any 1881 ha emitit 2.875,850 accions que representan un valor

de 1.557.625.000 pessetas, haventse fet un desembols de 220.262,500 pessetas.

Y després diran que á Barcelona no hi ha homes d' acció.

Telégrama del Busi sobre las festas de Lisboa, ab motiu de la visita que D. Alfonso ha fet als portugueses:

«La població presenta 'l sèu aspecte ordinari. Los edificis públichs están pobrement iluminats». Los portugueses son aixis: molt finchados. Poch amichs de la cera.

À LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—Te-no-ca.
 - Id. 2.ª—Es-cam-pa.
 - ANÀGRAMA.—Pare, Pera, Rapé.
 - TERS DE SILABAS.—SE RE NO RE GA TA NO TA RI
 - GEROGLÍFICH.—De home á home vá cero.
- Han endevinat todas las solucions los ciutadans Baldiri y Nicodemus: n' han enviadas 4 Peret del Oli, Simbomba y Joan Turrut; 3 Un desganat; 2 Puro ab boquilla, J. M. R., Sanpatantum y Hereu del Castell; y 1 no mes Petri-cons.

XARADAS.

I.

Un cert jove l' altre dia, acérrim tot dels carlins á la Tres-dos pretentia, segons diuhen, per mals fins. Mes ella respongué ayrada: —Avants de casarme ab tu, primer menjaré pa hu: ja n' estich aconsolada.

PAU SALA.

II.

La Dos-hu qu' es tant tres-tres ab la tot fá molts diners.

ALAS TLADEC.

MUDANSA.

Are tè 'l capritxo l' avia de voler criá un merlot, y tot de ferli una gavia de tot pams cuberta ab tot.

UN TAPÉ Y F. DE T.

TRENCA-CLOSCAS.

¡Oh! Perdre á Sara!

Combinar las lletras de manera que 'n surti un personatge de la situació.

GEROGLÍFICH.

13
L
1
* *

NET NEBOT DE M. DE R.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Ll. Millá, J. Romá, Un Tapé y F. de T. Catalanista, Pau Sara, Repichs y Repicons y Un mulato. Las demes que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch las qu' envian los ciutadans Megia, un tapé, E. J. P. Celeste, Nicodemus, Un Tarot Lirot, Salitrochs, Pau de l' orga, Deverit de la mare, Un boter, y Pere Bufa.

Ciudadá J. Romá, insertaré la simonimia—Un Tapé y F. de T. Idem lo que 'ns envia—Ll. Millá, hi aniran conversa y rombo—A. D. Ripoll. La major part de lo que 'ns diu no ho haviam rebut l' hi hem de fer present que 'ls fets que posi en nostre coneixement han de ser recients: parlar de cosas atrassadas es poch oportú. Per lo demes no dupto que la persona de qui 'ns parla l' donarà prou materia qualsevo' altre dia—E. Ferrer: L' idem es mitj aprofitable; en quan á la forma es molt fluixa—F. Coll: Ab algunas correccions podrian insertarse las poesias—Baldomero Escudé Vila: le cumpl'ém los seus desitjos. Respecte l' article ¿no créu que seria oportú reservar-lo per la diada á que fa referencia l' assumpt?—J. Reig V: Lo que 'm rebut, arregiat podrá aprofitar-se.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23

—D. Práxedes; veji d' arreglar aquesta factura que m' ha deixat lo meu antecessor.
 —Ja veurà, passí un altre dia que are estich molt ocupat.